

En dus is Hij daarin gansch anders dan, bijvoorbeeld, Lazarus. Hij „hoort” ook anders het opwekkingswoord des Vaders. Want Hij heeft macht het leven af te leggen en heeft macht het wederom te nemen. De Vader maakt Hem levend, maar ook: Hij neemt het leven aan. Want Hij hoort Vaders Woord in profetische trouw. Lazarus moest afsterven van o.m., zijn profetische ontrouw. Maar de Christus kon vóór den grafgang verklaren dat het in orde was met héél Zijn ambt. Wanneer tot Hem het woord des levens komt op den Paaschmorgen, bereikt het Hem als den trouwen profeet, die open staat voor de woorden des roependen. Hier is de Knecht die den dienst volbracht heeft, den dienst ook in het graf en van het graf, maar die nu dan ook kláár is, die het van tevoren gezegd heeft, dat het zoo en zoo lang duren zou in het graf, die dus in Zijn opstanding niet alleen maar hoort dit nieuwe woord des Vaders „Kom uit”, maar ook zelf vervult het oude woord „Ik moet lijden en sterven en ten derden dage opstaan”. Want meer dan Lazarus is hier, en meer dan de jongeling van Nain en het knaapje in Zarfath. Hij vervult in Zijn opstanding het profetisch program. Hij bewijst profetisch trouw — niet meer betalend, doch reeds „toepassend” — in het hooren en opvolgen van Vaders woord „Kom uit”.

Zulke profetische trouw reeds is onze zaligheid. Want nu wordt hier het woord van Gods recht gehoord en opgevolgd van ingang tot het leven. Eens heb God verkondigd, dat het leven, het eeuwige leven, daar zou geschonken worden, waar gerechtigheid en heiligheid betracht zouden zijn tot de volle maat. Zoo was reeds bepaald de eerste profetische taak in deze wereld, zoo was geweest de inhoud der profetie die Adam had te dragen en uit te dragen met hart en mond en hand. En de tweede Adam, hij had reeds in zooveel jaren, in de voorbereiding van Zijn vleeschwording, en in Zijn omwandeling vervolgens, niet anders gedaan dan dit verkondigen en bevestigen, wat reeds de eerste mensch had vernomen, dat gerechtigheid en heiligheid en zaligheid daar zijn waar Gods wet gehoorzaamd is. En toen Hij bovendien ook het andere had gedaan, het tweede, namelijk dat Hij, hoewel volkomen trouw in Zijn bediening, toch dien dood sterfving, die op de zonde als straf was gesteld, toen scheen het voor het oog critiek in dat uur, critiek, om zoo te zeggen, voor de tweede maal. „Critiek” had het ook reeds geschieden, toen de eerste profeet wel zijn ambt geschonden had, maar toch staande bleef; toen Adam wel was gevallen, maar den vollen gedreigden dood nog niet gansch ervoer. Toen kon het lijken dat er reden was voor de vraag: zou God dan Zijn recht vergeten, niet meer van verbondswraak weten? heeft Hij Zijn gerechtigheid, in Zijn goedheid afgeleefd? — Zoo leek het toen. En in het uur, waarin Christus stierf, leek het zoo wederom, maar nu van den anderen kant. Want terwijl eerst de ontrouwe profeet „leven” bleef, daar ging nu de trouwe den „dood” in. En wéér zou men geneigd zijn te roepen: zou God dan Zijn recht vergeten? doch om thans te vervolgen: niet meer van bondszegen weten? heeft Hij Zijn gerechtigheid, nu door wreedheid — of zeg willekeur, of wat anders — afgeleefd? Voor de tweede maal schijnt de orde van Gods recht te zijn omgekeerd voor hem die oppervlakkig leeft en misbruik wil maken van de nauwkeurigheid waarmee Gods Voorzienigheid wrak en zegen uitkeert en vervult. Doch op die beide „radsels” in de bediening van Gods recht ligt het antwoord in de opstanding, in de daad van Christus’ verrijzenis. Want nu blijkt, dat Hij (Heid. Cat. Zd. 17) den dood heeft overwonnen. Den dood — en dat is het profetisch antwoord op de vraag: hoe de ontrouwe Adam bleef „leven”. Want dien dood, waarvoor Adam in het uur zijner ontrouw gespaard bleef, althans voorloopig, dien onderging nu de tweede Adam, den eeuwigen en den tijdelijken, om in ondoorgrondelijke plaatsvervangende alzo Gods recht te handhaven en overvloedig te bewijzen de waarachtigheid van al Zijn woorden. Maar ook..... den dood OVERWONNEN, en dat is het antwoord op die andere vraag: hoe de Christus, die wel trouw was, toch dien dood sterfving, den eeuwigen, en toen Hij volbracht had, óók nog den tijdelijken. Want Hij overwint, dat is: Hij heeft nu het leven, dat leven, hetwelk naar Gods Raad ontvangen zou elkeen die trouw zijn ambt bedient. En daarin is Hij Paaschprofeet en de hoogste profeet, wijl Hij op het meest „critieke” uur der historie den Raad van God voor alle eeuwen heeft bevestigd. Het meest critieke uur — want denken wij ons in wat er gebeurd ware, indien Christus — hetgeen onmogelijk was — in dien dood gebleven ware, dan zou het vreeselijke zijn geschied, dat een mensch die trouw geleefd had naar Gods wil, niet publiek had ontvangen het loon des levens, hetwelk diezelfde God hem van den beginne publiek had toegezegd. Toen deze derde dag van Christus’ grafverblijf begon, was het zoo critiek dat alle schepsel het kon uitroepen: wanneer deze derde dag verstrijken zou en het slaat weer middernacht, terwijl de Christus nog ligt in het graf — dan heeft niet Adam, maar dan heeft God zelf omvergestooten al de fundamenten van het heelal, want dan zou Hij (wat ondenkbaar is) Zijn eigen verbond hebben geschonden. Zijn eigen eed verbroken en Zijn raad verloochend, dan zou verbondsgeloofwaardigheid ontoereikend zijn gebleken om het beloofde leven in te gaan.

PSALM 69 : 28—37

(Vertaling N.B.G.)

Voeg Gij dan schuld nog bij hun schuld, o HEER, dat zij tot uw rechtvaardiging niet komen. Uit 't boek des levens word' hun naam genomen, schrijf hen met de rechtvaardigen niet neer. Maar 'k ben, mijn God, ellendig en in smart, dat dan uw heil, o HEERE, mij bescherme. Delg Gij hen uit, hun haat verzengt mij 't hart, en wil U over mij, uw knecht ontfermen.

Ik zal Gods Naam verheffen met een lied en Hem verheerlijken in al mijn dagen; mijn lofzang zal den HEERE meer behagen dan dat 'k een stier met hoorn en hoef hem

[bied. D'oetmoedige zal blij zijn, als hij 't ziet; gij, die God zoekt, de HEER' is vol erbarmen en zijn gevangenen veracht Hij niet. Uw hart leep' op, Hij hoort den roep der armen.

Dat Hem dan loven hemel, aard' en zee en al wat toemelt in de oceanen. God zal zijn Sion blijde wegen banen en Juda's steden bouw' Hij dan in vrede. Zij wonen daar in 't deel, dat God hun wint en zullen 's HEEREN gunst niet langer derven, een ieder woont daar, die zijn Naam bemint, 't kruist van zijn knechten zal het land beërven.

* Ps. 102 : 5.

** Ps. 90 : 13b.

ADRIAAN VAN BOVEN.

Wij denken ons het onmogelijke slechts in, om de waardij van het werkelijk en bij God alleen maar denkbaar ons te scherper voor oogen te stellen. Want wanneer nu toch werkelijk precies op tijd en zoo haast als het feit geschieden kon, de Christus op den beloofden derden dag wordt opgewekt, dan maakt Hij als profeet publiek waarachtig heel Gods Raad en Verbondopenbaring. Van God belijden wij, dat Hij door ons denken niet gerechtvaardigd behoeft te worden, anders dan in het nadenken en naspreken van Zijn zelfopenbaring als Rechtvaardige. Maar dit is het dan ook wat in het Paaschuur volkomen geschiedt door Vader en Zoon beide, in goddelijke en menselijke natuur. De Vader roept Zijn Verbond als waarachtig uit. En de Zoon, die is Zoon Gods, maar ook Zoon des menschen, Hij roept het mede uit. Hij doet het zelfstandig als Zoon Gods, en doet het ambtelijk als tweede Adam. Daarom moet er in Hem zijn geweest de triomfantelijke blijdschap in het oogenblik der opwekking, toen Hij ontving het Woord waarin de Vader kwam tot Zijn eigen publieke zelfrechtvaardiging in de rechtvaardigverklaring van den Zoon. Laat dat vooropstaan, ook als wij, juist als wij met diepen dank

belijden dat Hij is opgewekt tot ONZE rechtvaardigmaking. Want in de onze gaat het om de Zijne, die van Christus, maar daar boven uit om die des hoogen Vaders. Wanneer de Vader rechtvaardig spreekt voor het oog van Pilatus en heel de wereld den Zoon — en dus de Zijnen —, dan is de drang daarheen zoo sterk en onoverwinnelijk geweest, omdat hierin God zichzelf rechtvaardigde, zichzelf rechtvaardig bewees en als rechtvaardig openbaarde door Zijn eigen woord met haast gestand te doen aan den eersten trouwen Knecht die onder de zon op de aarde Zijn dienst had verricht. Die rechtvaardiging wil Hij betoonen als de God des levens, en de God der genade, als degeen, die geen lust heeft in den dood des zondaars, maar daarin, dat hij zich bekeeren zou en leven. Maar dan is ook het andere tegelijk bevestigd: wanneer Hij zich rechtvaardigt als de God van genade, dan tevens als die van het gerecht. Dat Hij het ernstig meende, zoowel met die dreiging van den dood — waarmee het achteraf, oppervlakkig gezien, een beetje scheen mee te vallen — alsook met die eerste belofte van het leven — waarmee de lijdensgang van den Rechtvaardige en Zijn dood voorloopig, oppervlakkig gezien, in tegenspraak schenen te zijn — het is nu bidebewezen en verkondigd en bevestigd in dood en opstanding-uit-de-dooden van den Rechtvaardige, den Knecht des Heeren.

En op dezen grondslag kunnen nu juist volgen de priesterlijke schenking en voorbede en de koninklijke uitdeeling en regereing welke zoozeer de vreugd zijn van Christus' gemeente. Er wordt nu geschonken, geboden, uitgedeeld, geregeerd, maar alles vanwege de betaling aan het recht Gods, die als feit verkondigd wordt in en door de opstanding van Jezus Christus. Het is éerst alles profetie, wat de Paaschklok slaat. Rechtsproclamatie van den levenden God door den vrijen dienst van den profeet-in-verhooging Jezus Christus, die in dit uur, al het voorgaande bevestigend en effect verleenend, ons den raad en wil Gods van onze verlossing volkomen openbaart. Zijn eerste daad bevestigt alle oude woorden. Hij MOEST heengaan en lijden en gedood worden en ten derden dage worden opgewekt. Ja, ook dat laatste MOEST. Hij kon van den dood niet gehouden worden, profeteert later Petrus (Hand. 2). Dat had Petrus in de dagen voor Paschen ook al kunnen weten, maar hij besefte het niet. Doch als hij het op den Pinksterdag wel weet, ziet en zegt, dan is dat, omdat hij nu bovendien heeft de allerduidelijkste profetie, die, in het uur waarvan niemand getuige nog was, zonder woorden en zonder publiek bevestigde hetgeen tevoren zoo dikwijls was betuigd in vele woorden voor onderscheiden in publiek, de groote profetie waaruit de Pinkstergeest het overvloedig nemen komt, opdat niet slechts apostelen, maar ook jongelingen en jongedochters, arbeiders en dienstmeisjes, zouden profeteeren als getuigen in het rechtsgebed van Gods zelf- en kerk-rechtvaardiging in de opstanding van Jezus Christus.

U.

H. J. S.

Paaschvreugde, ook in „overblijfselen” van „Christus” verdrukking

Wij viëren paascheest, en zitten met een hoofd vol zorgen. Wat wordt het met de wereld? Indië? Rusland? Atlantisch Pact?

Nu kwelt ons de vraag: kan ons feest het gezicht op die mogelijk spoedige en in feite reeds aanwezige verdrukking verdragen? Moet ons feest die aanstaande en reeds aanwezige verdrukking een oogenblikje vergeten? Of..... haar op het program zetten misschien?

Een feest zonder programma is in elk geval zoo iets als een roes. Dat weten wij allen. Niet altijd trekken we echter de consequentie van die gedachte. Ze is eigenlijk geen andere, dan dat het feest dan ook zelf O P een programma moet staan. Feesten moeten niet maar programapunten hebben, doch ook behooren ze zelf programapunten te zijn. Wil een feest van ons zich inordenen in een schoon geheel, en niet de ellende van een glimmenden knoop op een versleten uniform zonder knoopsgaten vertoonen, dan moet het programma tisch zich laten inordenen in een levenscontinuum, dat homogeen is in zijn feestelijkheid. Dat wil dus, als wij nog één stap verder doen, die dan meteen de beslissende stap zal zijn, dat wil dus eigenlijk zeggen: het moet zich kennen en belijden als een onderdeel van Gods programma, welks afwerking voor Hem zelf altijd festijn betekent; als onze sabbath is een ingaan tot Gods sabbath, dan is meteen daarmee gezegd, wat een feest ons is, zolang het goed is.

•

Nu, wij kennen een man, die eens het eerste en laatste werkwoord van „het feest” vervoegd heeft: ik verblijd me (Col. 1:24). „Nu verblijd ik me”; dat woordje „nu” geeft hier de deining: „het” feestelijke is er immer, maar 't is „nu” „een” feest. Een hoogtepunt in dat homogene continu van zoo-

even. De naam van den spreker is Paulus. En zijn status is die van een gevangene van Jezus Christus. Een man in ketenen: hij is zoo blij.

Wat mag deze wonderlijke feestvierder-op-zijn-eentje dan toch wel hebben, daar in den kerker, dat hij zoo vrolijk is? Wel, als we de chronologie van bevoegden mogen gelooven, dan is de man — een heelen poos geleden al — aangeklaagd door zijn voormalige kerkgenooten; eerst is hij verdacht gemaakt bij het groote publiek, en daarna ook, want het komt maar op de macht aan, bij de bezettende macht. Zoo wordt het ons geteekend in de Handelingen der Apostelen. Die voormalige kerkgenooten van dien Paulus waren Joden, uit Asia, en vooral uit de residentie, het joodsche centrum, Jeruzalem. Ja, ja, het centrum. De Joden zeiden het zoo nog eens met nadruk; want die Paulus had durven beweren, dat het o p g e h o u d e n was, centrum te zijn, sedert er n.l. een tempelgordijn gescheurd, en een beweerd Geesteshiaat bij galileesche visschers aangevuld heette te wezen. Dit Centrum der „religie” dan had Paulus aangeklaagd bij een ander centrum: Rome, centrum der macht, der bezettende macht. Het is dus zoo iets, alsof bij ons in de oorlogsdagen van onlangs een conglomeraat van voormalige kerkgenooten een anderen voormaligen kerkgenoot, nog wel een die later zeide, voor zijn broeders naar het vleesch wel te willen verbannen zijn, was aangeklaagd, eerst bij de massa, toen bij de officiele representanten van het Aloude Centrum hunner hiërarchische kerk, en toen bij den rijkscommissaris van Berlijn. De onderhavige vertegenwoordiger van de toenmalige bezettende macht, van Rome dus, was ijlings toegeschoten om de onrust-in-bezet-gebied te smoren; en toen had hij besloten, over al die vreemde theologenaakjes, die er aan bleken vast te zitten, van de nu eenmaal van rijkswege erkende en getolereerde kerk de daartoe bevoegde instantie, het Sanhedrin, te gaan hooren. En die Paulus

was toen na was En, zijn op van zijn Heer was en geze Centrum Staat, v hemelst Plato o zat blij wonden van v ren aa wereldli Nu, v ning he gezegd, gramma war s c s c h j v ó r e n teren) p rigens, e gelist” n het p hoewel v vaar ult a a n v Joden-Ca zonder l was hij g r a m gegaan teerd wa arrestee die Konl gramma v o o r ker het komen c de naast daár v Want Pa telen, da in de gez Zoudt bezet ge van Berl voormalig liever aa kous wi Paulus, niet moes U hebt. M stond er waren ko lus' land Bovendien Hem was g r a m p openbaar grampunt naar J e d uiden M dan dood hij was d in Jerusa tig! C afgeverk u vertrou kerker se Agabusse z é l f i punt II d begreep eigenwilli logie v ol g e Nu, 66l gegaan: z gen, op z — en toe den arrest b e o e e g dat dus á iets in oo roep op E gezegd he Maar Pau pen, en de bank gesl óók daar het p r o ambassade plannen ir t program was op tr en hij zel leiband v Ze hadd arrest op wel bezoel hij in con de tong d men, en b